

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

1.Pf.20.419/2024/4.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Bodolai László ügyvéd

ügyvéd címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Staub Timea ügyvéd

ügyvéd címe

A per tárgya:

jóhírnév megsértésének megállapítása

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

19.P.20.157/2024/7.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja és a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 48.000 (negyvennyolcezer) forintra leszállítja.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 24.000 (huszonnégyezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60. napon esedékes.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség (MET) alapító lelkésze, az Oltalom Karitatív Egyesület elnöke.

[2] A www.demokrata.hu weboldalon 2023. november 14-én „Szagos tündérkert a Dankóban” címmel cikk jelent meg, amely beszámolt a MET által 2023. október 17-én indított demonstrációról, azzal összefüggésben a felperes pályájáról, valamint az általa alapított egyház tevékenységéről, gazdasági helyzetéről, kitérve a költségvetési támogatás megvonására is. Az írásban szerepelt, hogy „A józsefvárosi Fidesz közleményt adott ki, amelyben leszögezik: felperes hajléktalangettőt csinált a kerületből, mindez pedig nem más, mint egy szervezett és pénzelt akció, amit a polgármestert is az orránál fogva vezető felperes dirigál, illetve manipulál, miközben gazdagodik a hajléktalanokból. Hol a sokmilliárdos támogatás, kinek a zsebében landolt, amit a lelkész az utóbbi 13 esztendőben az államtól kapott?”.

[3] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogelődje, az Kft.. által üzemeltetett www.demokrata.hu weboldalon 2023. november 14-én közzétett „Szagos tündérkert a Dankóban” című cikkben az alperes jogelődje megsértette a jóhírnevét azzal, hogy azt a valós tény, hogy felperes évek alatt sok milliárdos támogatást kapott, abban a hamis színben tüntette fel, mintha azt, vagy annak az összegnek egy részét saját gazdagodására fordította volna.

[4] Kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, valamint kötelezze perkölsége megfizetésére.

[5] Keresete jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:45. § (2) bekezdését, valamint a 2:51. § (1) bekezdés *a)* és *b)* pontját jelölte meg.

[6] Előadta, hogy az alperes valótlanul vádolta meg a hajléktalanok pénzének ellopásával, amikor azt közölte cikkében, hogy „felperes dirigál, illetve manipulál, miközben gazdagodik a hajléktalanokból. Hol a sokmilliárdos támogatás? Kinek a zsebében landolt, amit a lelkész az utóbbi 13 esztendőben az államtól kapott?”. Álláspontja szerint a kérdés egyértelműen arra utal, hogy a felperes személyes gazdagodásra használta fel a támogatásként kapott összeg egy részét, azonban erre az újságíró semmilyen ténybeli alapot nem szolgáltatott a támogatásra vonatkozó köztudomású tényeken kívül.

[7] Arra hivatkozott, hogy az alperes úgy vette át a józsefvárosi Fidesz közleményének egy részét, hogy a felperest nevesítette, mint aki a hajléktalanok pénzét ellopja, annak ellenére, hogy a közlemény nem rá vonatkozott.

[8] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[9] Érvelése szerint a sérelmezett mondat nem tartalmaz valótlan tényeket, az az újságíró véleményét fejezi ki. Az írás személyes tapasztaláson alapuló, helyszíni megfigyelésből származó leírás, amelynek csak egy része a Fidesz felperes által is hivatkozott közleményére utalás. A kifogásolt kérdés gondolatébresztő felvetés, amely a közleményre és a helyszínen tapasztaltakra reflektál. A sajtószabadság elvével összeegyeztethető, hogy a cikk ezt a problémát körbejárja, kérdéseket tegyen fel és gondolatokat ébresszen az olvasóban.

[10] A „gazdagodik” kifejezés egy általános megfogalmazás, nem utal semmilyen konkrét elítélendő tevékenységre.

[11] Az alperes utalt arra is, hogy a felperes korábban politikus, országgyűlési képviselő volt, jelenleg az Oltalom Karitatív Egyesület elnöke, ismert közéleti szereplő, aki rendszeresen szerepel a médiában. Hivatkozott a 3145/2018. (V. 7.) AB határozatban foglaltakra is.

[12] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[13] Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 384.000 forint perkölséget, továbbá az államnak 36.000 forint illetéket.

[14] Az ítélet jogi indokolásában alkalmazott jogszabályként a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 4. §-át, a 10. §-át, a Ptk. 2:42. §-át, a 2:43. §-át, a 2:51. § (1) bekezdését, 2:44. §-át, 2:45. §-át, valamint Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) I. cikk (1)-(2) bekezdését, a IX. cikk (1), (2) és (4) bekezdését ismertette. Felhívta a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma által elfogadott PK 12., 13., 14. és 15. számú állásfoglalásban foglaltakat, valamint ismertette az Alkotmánybíróság 3145/2018. (V. 7.) AB határozatában és a 28/2014. (IX. 29.) AB határozatában foglalt elvi megállapításokat is.

[15] Megállapította, hogy a felperes közismert személy, rendszeresen szerepel a médiában, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség cikkben említett, egyházi státusz megvonásával kapcsolatos ügye pedig kiemelt közérdeklődésre számot tartó közügy, ahogy az azzal járó költségvetési támogatás megvonása, és a közösségnek az abból kialakult gazdasági helyzete is. Közérdeklődésre számot tartó eseménynek minősítette az írás alapját képező tüntetést is és utalt arra, hogy az ügynek több politikai vonatkozása is van, a politikusok a felpereshez hasonlóan véleményüket több ízben kifejtették a nyilvánosság előtt.

[16] A cikk tartalma alapján kétséget kizáróan megállapíthatónak tartotta, hogy az újságírónak a tüntetéssel, a felperes személyével, illetőleg az eseményekkel kapcsolatban kifejtett véleménye az általa tapasztaltakból levont következtetés.

[17] Az Alkotmánybíróság 3107/2018. (IV. 9.) AB határozatában tett azon megállapítása, hogy a tényállítás alkotmányjogi fogalmát megszorítóan kell értelmezni, nem kizárólag a választási kampányokban értelmezhető. A politikai szereplők ugyanis a kampány időszakokon kívül is éles bírálatokat és állításokat fogalmaznak meg egymással szemben, amelyekkel összefüggésben ugyanúgy fokozottabb tűrési kötelezettséget kell megkövetelni.

[18] A politikai vitákkal kapcsolatban kiemelte továbbá, hogy a vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy az milyen valódi jelentést hordoz a választópolgárok számára. Ha a kijelentés közvetlenül a közéleti szereplők politikai tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkozik, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése. Szintén védelem alá tarthat a kritika túlzó, meghökkentő megfogalmazása akkor is, ha a túlzás esetleg ténybeli kérdést is érint. Kétség esetén ráadásul a mérlegelés arra is támaszkodhat, hogy egyes részletek tényszerű cáfolatára széles körű lehetőség nyílik.

[19] A fentiek tükrében az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által sérelmezett közlés nem minősül tényállításnak, az a cikkben is ismertetett tényekből levont következtetés. Erre utal az a felperes által sem vitatott ténybeli alap, hogy a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség sokmilliárdos közpénz támogatásban részesült. A közpénzek elköltése olyan közügy, amellyel összefüggésben megfogalmazott vélemény minden körülmények között a véleménynyilvánítási szabadság oltalma alatt áll.

[20] A cikk azon közlése, amely szerint „felperes tehát a kamuegyházat állította be fejős tehénnek, hogy a mára hajléktalaniparrá terebélyesedett vállalkozását térítésmentesen etethesse, beleértve saját magát, aztán egyik testvérét meg a fiát, akiket vállalkozásában alkalmaz és fizet” az a csekély ténybeli alap, amelynek mentén az újságíró jogsértés nélkül megfogalmazhatta azon véleményét, következtetését, hogy a felperes „gazdagodik”.

[21] Az írásnak a józsefvárosi Fidesz közleményére történő hivatkozása alátámasztja az ügygel kapcsolatos kiemelt közérdeklődést, illetve azt is, hogy az érintett felek között kiemelt politikai vita zajlik, különféle érdekek feszülnek egymásnak és az érintettek mindegyike markánsan képviseli a saját álláspontját. E közügyek tekintetében a felperes kiemelt közéleti szereplőnek minősül, aki a vele szemben markánsan megfogalmazott, kifejezett kritikát is fokozottan tűrni köteles.

[22] A pervesztes felperest a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes perrel felmerült költségeinek megtérítésére, az alperes jogi képviselőjének munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) alapján mérlegeléssel 8 x 48.000 forintban állapította meg.

[23] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett. Jogorvoslati kérelme az elsőfokú ítélet keresetével egyező tartalmú megváltoztatására, valamint az alperes részére fizetendő perköltség összegének jelentős mérséklésére irányult.

[24] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megsértette a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését.

[25] Hangsúlyozta, a keresete szerint megalapozatlan az a következtetés, hogy a hajléktalanokból „gazdagodik”. Ebbe a körbe az is beletartozik, hogy „nem eteti térítésmentesen saját magát”. A közlés nem alkalmas arra, hogy csekély ténybeli alapot biztosítson a sérelmezett következtetéshez.

[26] A felperes közölte, hogy vagyonnal nem rendelkezik, fizetést, javadalmazást nem vesz fel sem az Oltalom Karitatív Egyesülettől, sem a Magyarországi Evangéliumi Testvérközségektől. Ezt cáfoló bizonyítékot az alperes nem mutatott fel, a felperes személyes gazdagodását semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá. Hivatkozott arra, hogy korábban jogerősen pert nyert a jelen per tárgyával szinte megegyező valótlan és sértő kijelentés miatt.

[27] A perköltségösszege vonatkozásában utalt arra, hogy nem lépett fel sérelemdíj igényrel, a per első tárgyalásán ítélet született, lényegében egy sajtóhelyreigazítási eljárással megegyező eljárás folyt le. E körben hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.587/2023/4/II. számú ítéletére.

[28] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltség viselésére kötelezésére irányult.

[29] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és a jogszabályoknak megfelelő ítéletet hozott. A jogorvoslati kérelemben hivatkozott, korábbi perben sérelmezett kijelentés tárgya más volt, az a közlés a perbeli írásban nem is szerepel, ezért relevanciával nem bír.

[30] A perköltség vonatkozásában előadta, hogy a jogi képviselője munkadíját a csatolt költségjegyzék szerint kérte megállapítani.

[31] A fellebbezés alaptalan.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta. Az elsőfokú ítéletnek nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a felülbírálat azt teljes terjedelmében érintette.

[33] Az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelmekre tekintettel a másodfokú bíróság – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – az ügy érdemében döntött.

[34] Az érdemi felülbírálat eredménye az, hogy az elsőfokú ítélet a felperes által fellebbezett részében az irányadó anyagi jognak megfelel, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetés nem vonható le. Alapos ugyanakkor az alperes részére megállapított perköltséget támadó jogorvoslati kérelem.

[35] A felperes a fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a sérelmezett közlést téves értelmezés alapján minősítette ténybeli alappal rendelkező következtetésnek, amellyel szemben megalapozatlan az a következtetés, hogy a felperes a hajléktalanokból „gazdagodik”. A felperes fellebbezési érvei tehát a bíróság jogkérdésben való állásfoglalását

támadták, amire figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakat a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálat szempontjából értékelte.

[36] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és az általa kifejtett jogi indokokkal egyetértett és csak a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel egészíti ki az egyébként helyes jogi érveket a következőkkel.

[37] Az elsőfokú bíróság a 3/2015. (II. 2.) AB határozatban írt alkotmányos kötelezettségének eleget téve a sajtószabadság korlátozására irányadó alkotmányos szempontok és az azokat kibontó AB határozatok figyelembevételével járt el, a jogvita elbírálásánál figyelemmel volt a releváns alkotmányossági szempontokra.

[38] A felperes keresetlevelében foglalt állítása szerint az alperes a jóhírnevét való tények hamis színben feltüntetésével sértette meg: a valós tény az, hogy felperes évek alatt sok milliárdos támogatást kapott, a hamis szín pedig az, hogy a támogatást, vagy annak egy részét saját gazdagodására fordította volna. A fellebbezésben foglalt érvelése ehhez képest következtelen, hiszen hivatkozása szerint a kereset annak megállapítására irányult, hogy megalapozatlan az a következtetés, amely szerint a felperes a hajléktalanokból „gazdagodik”. A másodfokú bíróság ezen érvelés alapján azt vizsgálta, hogy a sérelmezett szövegrész vonatkozásában – a fellebbezésben felhozott indokok figyelembevételével – helyes-e az elsőfokú bíróság azon jogi minősítése, miszerint a kifogásolt közlés ténybeli alapon álló értékítélet.

[39] A sajtóközlemény a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség és az Oltalom Karitatív Egyesület 2021. október 17-én kezdődött – a normatív támogatások és az 1%-os adófelajánlások megvonása okán – határozatlan időre meghirdetett demonstrációjáról tudósított, a cikk szerzőjének helyszínen szerzett tapasztalatairól számolt be, bemutatva a felperes személyét és szervezeteit, éles kritikát megfogalmazva a demonstráció helyszínén megjelenített – a hatalommal való szembenállást láttatni hivatott – tartalmakkal (a Karmelita Kolostor felirattal ellátott fenyőklozet, a Kiállítás felirattal ellátott, bádogból tákolt sufni) és jelenlévő demonstrálókkal kapcsolatban.

[40] Elítélően írt arról is, hogy a felperes egyházát (az apa-fia vállalkozást) „a kommunista és ateista rezsim” nyilvánította törvényesen elismert vallásfelekezetté, a felperes azonban nem érte be ennyivel és 1989-ben „rég elvtársai és SZDSZ-es haverjai” segítségével „gyorsan megalapította az Oltalom Karitatív Egyesületet, amely után a bevett egyház mint állami feladatot átvállaló szervezet jogosulttá vált állami kiegészítő támogatásra”. A cikk írója a felperest és szervezeteit nem tartja alkalmasnak a vállalt szociális és oktatási feladatok ellátására és egyetért azzal, hogy az állam „az eddig óriási veszteséggel és gyakran pincemély színvonalon” ellátott tevékenységet nem támogatja „pluszpénzekkel”.

[41] Az írás – politikus¹² államtitkár nyilatkozatát és a 2004 és 2020 közötti időszakra rendelkezésre álló adatokat ismertetve – az olvasók számára szemlélteti, hogy a testvérközösség és az egyesület milyen nagyságrendű állami támogatásban részesültek, kiemelve, hogy az adott időszakban csak köznevelési feladatokra „felperesék...egy tízezer lakosú város háromévi költségvetésének csaknem háromszorosát, azaz több mint ötmilliárd forint többlettámogatást kaptak”. Ezzel állítja szembe azt, hogy a MET-nek 12 milliárd forintos tartozása van. Hangot ad a VIII. kerületi lakosok felháborodásának is, amely a felperes által „betelepített” hajléktalanok és az ezáltal a tömegközlekedésben, a közbiztonságban és a köztisztaságban kialakult – a cikkíró által a helyszínen is tapasztalt – helyzet miatt keletkezett.

[42] A sajtóközlemény a közpénzek felhasználását, annak cél- és szakszerűségét vitatja, kritizálja, és ennek keretében fogalmazza meg – a Fidesz közleményére utalással – azt az állítást, hogy „...felperes dirigál, illetve manipulál, miközben gazdagodik a

hajléktalanokból”, majd felteszi a kérdést, hogy „Hol a sokmillió támogatás, kinek a zsebében landolt, amit a lelkész az utóbbi 13 esztendőben az államtól kapott?”

[43] A „gazdagodik” kifejezés egy általános megfogalmazás, az a felperessel szemben a helyszínen tapasztaltak, az ismertetett – a támogatások és a tartozás összegére vonatkozó – adatok alapján megfogalmazott, kétségtelenül elmarasztaló értékítélet, amelynek tartalma azonban az adott szöveggörnyezetben konkrétan nem ragadható meg.

[44] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint minél határozottabb és erősebb egy értékítélet, annál szorosabb ténybeli kötődést kell mutatnia {3247/2023. (VI. 9.) AB határozat [36]}. Az adott esetben az elsőfokú bíróság megjelölte azokat a cikkben feltárt – és a felperes által az elsőfokú eljárásban vitássá nem tett – tényeket, amelyek megteremtik a kifogásolt következtetés ténybeli alapját. A kapott támogatás és a fennálló tartozás összevetése alapján feltett kérdést megelőzően általánosságban megfogalmazott értékítélet tekintetében a szorosabb ténybeli kapcsolat feltárása nem volt elvárható, a közlés pedig a közügyekhez kapcsolódó jellege miatt a véleménynyilvánítás szabadságának magasabb szintű oltalmát élvez. A vélemény (értékítélet) esetében a vizsgálat a ténybeli alapok meglétére és az azok, valamint az értékelés közötti okszerűségére irányulhat, a bíróság a vélemény helyessége kérdésben nem foglalhat állást.

[45] Az adott esetben az alperes valós tényeken alapuló, okszerűtlennek nem tekinthető véleményét nyilvánította, ami a felperes jóhírnevét az átlagolvasó nézőpontjából szemlélve nem sérti, így személyiségi jogsértés megállapításának nincs helye. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az ügy érdemében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[46] A felperes által hivatkozott ítéltáblai ítélet – a tényállás különbözősége okán – az adott esetben nem releváns, a megjelölt ügyben vizsgált cikkben a felperesre vonatkozóan a perbelinél konkrétabb, más szöveggörnyezetben megjelenő tényállítást kellett értékelni. A fellebbezésben felhívott ítéltáblai határozat nem sorolható a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 32. § (1) bekezdés b) pontjában és a Pp. 346. § (5) bekezdésében megjelölt a „Kúria közzétett határozata” fogalmi körébe, mert az a 2012. január 1-je után hozott, és a Bírósági Határozatok Gyűjteményében is közzétett döntéseket jelenti. Az e határozatban foglaltaktól történő eltérést indokolni nem kell, az abban kifejtett jogértelmezés az adott ügyben eljáró bíróságot nem is köti. A jogértelmezés során a Pp. 354. § (5) bekezdés szerint a Kúria 2012. január 1. után hozott, közzétett határozatától való eltérést kell figyelembe venni.

[47] Alapos ugyanakkor a fellebbezés az alperes részére megállapított perköltség összegét érintő részében. A perköltség eltúlzott mértékben való megállapítása abból ered, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által benyújtott költségjegyzéket tévesen értelmezte.

[48] Az alperes a jogi képviselője munkadíjában megjelenő perköltsége megállapítását az Ukr. 3. § (3) bekezdés alapján kérte, azt 8 munkaóra és a jogszabályhely által meghatározott 6.000 forint óradíj alapulvételével 48.000 forintban számította fel.

[49] Az elsőfokú bíróság a költségjegyzék tartalmát rosszul értelmezte úgy, hogy az alperes munkaóránként számít fel 48.000 forintot, és így a felperest tévesen kötelezte ezen összeg nyolcszorosának (a felszámított munkaórák számával felszorozott összegének) megfizetésére. A 48.000 forintos munkadíj felszámításának jogszabályi alapja nincs, az ellentétes az alperes perköltség megállapítására irányuló kérelmének és az igény felszámító okiratnak a tartalmával is.

[50] Tekintettel arra, hogy a Pp. 82. § (3) bekezdés alapján a bíróságnak a perköltség összegét a felszámítás és az ahhoz csatolt okiratok alapulvételével kell meghatároznia és a felszámítottnál magasabb összegű költséget a fél javára nem lehet figyelembe venni, a

másodfokú bíróság – az elsőfokú ítéletet ebben a részében megváltoztatva – a felperes által fizetendő perköltséget az alperes által igényelt és költségjegyzék előterjesztésével felszámított összegre leszállította.

[51] A Fővárosi Ítéltábla a felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az Ükr. 3. § (3) és (5) bekezdései szerint 4 munkaóra alapulvételével költségjegyzékkel 24.000 forintban felszámított másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperes részére.

[52] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint fellebbezési illetéket a felperesnek kell megfizetnie a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint.

[53] Az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ával megállapított Itv. 78. §-ának (4) bekezdése alapján a fizetendő illeték a bírósági határozat jogerőre emelkedésétől – a jelen esetben az ítéltáblai határozat meghozatalának napjától – számított 60. napon esedékes.

[54] A másodfokú bíróság tájékoztatja a felperest, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Amennyiben az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesznek eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni. Az illetékbevételei számla száma:10032000-01070044-09060018.

Budapest, 2024. november 7.

Dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró